
“Jordi Curós. D’acalorat a colorista. L’evolució d’un artista polièdric”, la nova exposició del Museu de la Garrotxa

El dissabte 30 d’agost a les 12 h s’inaugurarà l’exposició de la Sala Oberta, una revisió de l’obra de Jordi Curós.

Un artista apassionat pel color, el gest i la quotidianitat que va fusionar modernitat i arrelament amb una veu única.

L’exposició, comissariada per Josep Abelló Cirera, és un itinerari per l’obra de l’artista olotí i passa pels tres moments cabdals de la seva carrera: la representació de la família encarnant la domesticitat, les estades a París, amb l’informalisme com a llenguatge, i el retorn a Barcelona, marcat pel postinformalisme i el retorn a l’art figuratiu. Totes tres etapes segueixen un mateix fil conductor: la recerca de la veritat, aquella que «brolla del tacte, del color, de la mirada atenta», tal com assenyala Abelló.

“Jordi Curós. D’acalorat a colorista. L’evolució d’un artista polièdric” vol retre homenatge a aquest olotí –contemporani de Tàpies, Guinovart, Brodat i Saura, entre d’altres– a través del color i la memòria feta gest, un artista que va quedar eclipsat tot i ser una de les personalitats més destacades del panorama català de la segona meitat del segle XX. Així, a la Sala Oberta el públic hi trobarà des dels primers treballs figuratius fins a les etapes més experimentals.

El seu primer motiu pictòric va ser la família: a través de la proximitat amb el que li era conegut «cercava la veritat domèstica, la que batega entre els murs humils del foc familiar», tal com escriu Abelló. Mostra en són els múltiples retrats del seu pare, la seva mare i ell mateix en què es pregunta: «Qui soc?».

A partir del 1953 el seu art crida l'atenció de la crítica, i Cesáreo Rodríguez-Alguilera li dedica un article al número 47 del setmanari *Revista*, titulat "Diálogos de arte: Jorge Curós". Aquell mateix any exposa al Salón de los Once de Madrid al costat de pintors de la talla de Tàpies.

París va ser la següent parada del seu camí. Primer amb una estada breu el 1954, gràcies a una beca de l'Institut Francès i, més tard, del 1958 al 1960, amb una nova beca concedida per l'Ajuntament de Barcelona. Allà hi va cultivar l'informalisme i va experimentar amb materials com la fusta, el guix o l'arpillera. Durant aquesta etapa més introspectiva i centrada en la força expressiva de la matèria, va participar en el *Salon des Indépendants*, l'epicentre de l'avantguarda europea. Així i tot, no va oblidar la pintura com a record i va continuar pintant natures mortes com testimonis «d'allò que mor i roman», en paraules del comissari.

Quan Curós va tornar a Barcelona ho va fer amb una veritat nova entre les mans, abandonant l'informalisme treballat a París per retrobar-se amb la figura, no com a calc de la realitat, sinó com a redempció. Llavors pintava rostres, paisatges i formes amb un estil més lluminós i obert que connectava amb l'espectador a través d'un llenguatge directe i emocional. Sempre des del bagatge de qui ha experimentat amb l'abstracció. Les galeries barcelonines van celebrar aquesta nova o retornada mirada, i espais com la Sala Gaspar o la Sala Parés de Barcelona van acollir la seva obra.

El 1965 Jordi Curós presenta la seva primera exposició individual a la mítica Sala Parés i, a partir d'aquí, l'artista s'hi instal·la com en una segona casa i hi exposa de forma continuada fins al llindar del segle XXI; època en què es converteix, com bé observa Abelló, en un pintor marcat «pel foc d'un figurativisme robust i distintiu». L'exposició inclou obres que retraten la seva família —els primers motius que va pintar—, natures mortes carregades de simbolisme, composicions abstractes i paisatges que reflecteixen el seu vincle profund amb la terra. També s'hi poden veure peces exposades a la Sala Parés de Barcelona.

Jordi Curós

Nascut a Olot l'any 1930, Curós va començar a pintar de molt jove; va estudiar als Escolapis i a l'Escola de Belles Arts d'Olot, però la seva veritable mestra fou la biblioteca. Entre les pàgines dels llibres hi va descobrir Van Gogh, Gauguin i altres artistes turmentats per la recerca de la veritat.

Als catorze anys va abandonar l'Escola d'Arts i Oficis i als dinou va fer la seva primera exposició a la Sala Vayreda d'Olot, amb l'ajut de l'escriptor Joan Teixidor.

L'any següent es va unir al grup Indika, que reivindicava l'art com a rebel·lia i volia trencar amb el formalisme. Llavors, Jordi Curós ja era una veu, i Alexandre Cirici l'escoltà. Commogut pel seu art, aquell 1952 el portà a Barcelona, a la galeria *El Jardín*. I aquell mateix any també va exposar al Saló d'Octubre, emergint com una flama dins la fosca persistència de l'art català.

El pintor va sacsejar Barcelona als anys cinquanta, després París li va obrir un món misteriós a través d'un nou llenguatge: l'informalisme. I, més tard, va tornar a la Sala Parés de Barcelona fent un gir cap a l'art figuratiu. La seva obra va viatjar per Barcelona, París, Palma, Madrid... I avui torna a la ciutat natal: Olot.

L'exposició es podrà visitar del 30 d'agost a l'11 de gener del 2026. Durant aquests mesos es faran diverses activitats complementàries:

VISITES GUIADES A L'EXPOSICIÓ

Dissabte 20 de setembre, a les 12 h

A càrrec de Josep Abelló Cirera, comissari de l'exposició.

Dissabte 20 de desembre, a les 12 h

A càrrec de Josep Abelló Cirera, comissari de l'exposició.

TAULA RODONA

Divendres 10 d'octubre a les 19 h

«Artistes: creació artística i mercat de l'art».